

לעילוי נשמת

לעילוי נשמת
הרב אלטר אהרן יצחק
הרשקוביץ זצ"ל
י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת
200 ₪ בלבד
בנק דיסקונט סניף 56
השבון 61135
ע"ש: SHCH office
אסמכתא למייל:
Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, חדרה, נתניה,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית ואחיסמך

ליל שבת קודש - - -

רחובות ה'איסט סייד' החוליניים דרך קבע, כמו התעטפו ברדיד שבת קטיפתי משובץ כוכבים. מבתים יהודיים, מצופי לבנים אדמדמות - אפרפרות, היתמרו שובלים של זמירות שבת במבטא אידישאי עם נגיעות אמריקאיות.

היה זה לפני כשישים שנה, לא הרבה לאחר שהסתיימה השואה, כשה'איסט סייד', אותה שכונה מפורסמת בשיפולי רובע מנהטן, שיש מגדירים כאבן הפינה של ההתיישבות היהודית בארצות הברית, עוד הייתה מעין עיירה יהודית שוקקת חיים צבעוניים, בסגנון שהזכיר את ה'שטעטל' בימי קדם.

אותו ליל שבת התקיים באחד מבתי הכנסת מחזה בלתי שגרת. צדיק בא לעיר. הרבי הקדוש ר' מרדכי מזוועהיל זי"ע, בעל ה'קרא דמלכא', נכדו של הרבי ר' שלומק'ה זי"ע, המתגורר בעיה"ק ירושלים הגיע לביקור קצר בארצות הברית והתאכסן כמובן ברובע ה'איסט סייד'.

לקראת השבת פורסם כי בליל השבת יערוך הרבי את שולחנו הטהור באחד מבתי הכנסת בשכונה, לא מעט יהודים נהרו לחזות באותו צדיק עורך את שולחנו, ביניהם היו שרידים לבית זוועהיל וזלוטשוב, אודים מוצלים מאש, שניצלו מאימי הנאצים והקומוניסטים, שבקשו להתחמם לאורו של רבינו.

אווירה של זוך מרחפת בשולחנו של הרבי מזוועהיל, יהודים עומדים סביב וחוקקים במוחם את הנהגותיו של הצדיק העובד את בוראו, באכילתו לשם שמים, בזמירות השבת ובדברי התורה היוצאים מפיו.

לפתע נפתחת הדלת וכעבור רגע נזרקת תכונה לחלל, אנשים מזנקים מאליהם לאחור, מפנים מקום לדמותו מעוררת הכבוד של הגאון האדיר רבי משה פיינשטיין זצוק"ל, ראש ישיבת 'תפארת ירושלים', פוסק הדור, הצועד פנימה, בהופעתו ההדורה, להיכל הטיש.

המשמשים מעלין בקודש ומושיבים את הגאון רבי משה בראש השולחן, לצדו של הצדיק. שעה ארוכה יושב הגאון רבי משה בשולחנו של הרבי, כשהדרת כבוד מיוחדת נסוכה על פניו, אינו גורע עין מהרבי היושב לצדו, מתכבד מה'שיריים', וכך עד סוף עריכת הטיש, או אז נפרד הוא מהרבי בברכת 'גוט שבת' ויוצא לביתו.

הופעתו של הגר"מ הופכת מיד לשיחת היום. תושבי השכונה הנוכחים במקום מקמטים את מצחם ומתקשים להיזכר מתי בפעם האחרונה הגיע רבי משה, שאינו נמנה על עדת החסידים, להשתתף בשולחנו של רבי חסיד, במיוחד כשאינו מכיר אישית, מנסים ואינם נזכרים.

בדרך חזור לביתו, תוך כדי צעידה ברחובות החשוכים, מרהיב אחד ממקורביו של הגאון רבי משה עוז ושואל אותו לפשר הדבר, "למדנו רבינו, מדוע שינה מהרגלו וטרח להגיע לשולחנו של הרבי, כלום ישנה איזו היכרות מוקדמת ביניכם?".

"אתה שואל למה?" נעץ בו הגר"מ את עיניו העמוקות, מחייך לעברו את חיוכו הכובש, "אספר לך".

*

דקות ספורות לאחר שהסתיימה תפילת שחרית בהיכל ישיבת 'תפארת ירושלים', צעד חיים זינגמן (שם בדוי) לעבר כותל המזרח, למרגלות ארון הקודש הגבוה. הוא ניגש אל הגאון רבי משה פיינשטיין, ראש הישיבה, שחלף את תפיליו בניחותא. "כבוד הרב הגעתי לקבל ברכת פרידה, בעוד שעות ספורות אני עולה על האונייה בעז"ה".

חיים זינגמן הוא אחד המתפללים הקבועים בבית מדרשו של רבי משה פיינשטיין. יום יום הוא מתייצב לשלושת התפילות, תמיד במקומו, תמיד בגפו. הוא הגיע לאמריקה כמה שנים לפני פרוץ השואה, יחד עם זרם הפליטים שנמלטו מרוסיה הקומוניסטית, הקים את ביתו עם בת ישראל כשרה, מצא לעצמו פרנסה נאותה, אך כאן איפשהו נתקעו העניינים.

כמה שנים חלפו מאז החתונה ועדיין פעיית תינוק לא מתנגנת בבית זינגמן. חיים וזוגתו פונים לכל מי שניתן לפנות, עושים את כל שבידם. לעתים תכופות הם פונים אל הגר"מ פיינשטיין, נועצים בו בכל צעד ושעל, מקבלים את ברכתו ודעת תורתו בעניינים סבוכים, אך הנס בושש לבוא.

באחד הימים מקבל חיים בתיבת הדואר מעטפה ועליה ה'בלנק' הרשמי של ארגון 'טהרת המשפחה' בארץ ישראל. "לכבוד שאר בשרי היקר באדם, ר' חיים זינגמן ומשפחתו תחיי", כך נפתח המכתב.

חיים מכיר היטב את שולח המכתב החתום מטה, הלא הוא הרה"ג ר אפרים זלמן הלפרין ז"ל, מנאמניו של הרה"ק רבי שלומק'ה מזוועהיל זי"ע ומייסד קרן טהרת המשפחה הדואגת לבניית מקוואות טהרה בכל יישוב ופינה בארץ ישראל - שאכן היה קרוב משפחה רחוק של חיים.

לעילוי נשמת

הרב בועז קסלר זצ"ל

י"ט כסלו תשפ"ב

ר' אפרים זלמן שמודע היה למצבם הקשה של קרובי משפחתו שמעבר לים הציע להם, במילים נרגשות, להגיע לביקור בארץ ישראל ולקבל את ברכתו של מורו ורבו, הצדיק הקדוש רבי שלמה מזוועהיל זי"ע, אשר כידוע ברכה היוצאת מפיו אינה חוזרת ריקם, 'ככל היוצא מפיו יעשה'.

חיים וזוגתו שכבר ניסו כל סגולה אפשרית מצאום עצמם בוחנים בחיוב את הצעתו של קרובם, ר' אפרים זלמן. חיש מהר עברו לפסים מעשיים. לאחר כמה שבועות של הכנות הגיע יום ההפלגה לארץ ישראל.

וכך, באותו בוקר, לאחר תפילת שחרית ניגש חיים אל מורו הגאון רבי משה פיינשטיין שהיה מעורה בהחלטתו לקום ולנסוע, ונפרד ממנו לשלום.

האונייה הגדולה עגנה בנמל חיפה, חיים וזוגתו מיהרו לרדת כשפניהם מועדות לירושלים עיר הקודש, חדורי ציפיה לקבל ללא שהיות את ברכתו של איש האלוקים, הרבי ר' שלומק'ה מזוועהיל.

היה זה כמובן ר' אפרים זלמן, קרוב משפחתם, שקיבל את פניהם בשמחה וסייע להם להיכנס לחדרו של הרבי מזוועהיל. לאחר ששמע הצדיק בקצרה על מבוקשם נענה, כדרכו בקודש, "שיבוא מחר, לאחר שאטבול במקווה, ואשיבהו דבר".

למחרת, לאחר שיצא הרבי ר' שלומק'ה מן הטבילה, כבר עמד חיים מוכן ומזומן לשמוע את תשובת הצדיק. "אם תקבל על עצמך לסייע כספית בבניית מקווה טהרה בעז"ה תיוושע בבנים" היו מילותיו של הרבי.

עוד באותו יום ישב חיים עם רבי אפרים זלמן הלפרין ובמשך שעה ארוכה בירר את עלותה של הקמת מקווה טהרה, מן המסד עד הטפחות. למחרת הגיש לו ר' אפרים זלמן חשבונית מפורטת ובה כל ההוצאות הנדרשות להקמת מקווה, חיים שלא היה עשיר גדול קיבל על עצמו לשלם את הכול מכיסו, בתשלומים.

בלב מתרונן, מלא תקווה, שבו חיים וזוגתו לארצות הברית, לאיסט סייד, מצפים לנצנוצה של הישועה באופק. חלפו כמה חודשים, שנה, ואף בשורה טובה לא ממשמשת ובאה. המצב נותר כפי שהיה.

כ"ו אייר תש"ו, הרבי ר' שלומק'ה זי"ע מתבקש לישיבה של מעלה, העולם היהודי כולו מתעטף באבל על הסתלקותו של איש האלוקים. כמה ימים לאחר מכן מקבל ר' אפרים זלמן הלפרין שיחה כאובה ומיוסרת מקרובו, חיים, בה הוא תינה את כאבו על ברכת הצדיק שטרם נתקיימה, ועתה הוא הלך למנוחות ואותנו הותיר לאנחות'.

ר' אפרים זלמן האזין בלב מורתח לדבריו של חיים, וכי במה אפשר לנחמו. לבסוף אזר עוז ואמר לו "דע לך שהרבי מזוועהיל השאיר אחריו את בנו, ממלא מקומו, הלא הוא כ"ק מרן אדמו"ר רבי גדליה משה, שגם הוא 'איש מופת', אם תרצה, אכנס אליו ואספר לו את כל הסיפור ואבקש את ברכתו".

"אדרבה" שמח חיים על הרעיון כמוצא שלל רב, "אודה לך מאוד אם תעשה עבורי את המאמץ הזה, תיכנס בשמי אל הרבי מזוועהיל, תספר לו את הסיפור ותבקשו בשמי לפרוע את ההבטחה". שעה קלה לאחר מכן היה ר' אפרים זלמן בקיטונו הצר של הרבי הקדוש ר' גדליה משה מזוועהיל זי"ע בשכונת בית ישראל.

בלב כבד גולל רבי אפרים זלמן באוזני הרבי, שזה עתה התיישב על כיסא אבותיו, את מה שהתרחש

לפני כשנתיים, אצל אביו הקדוש, הרבי ר' גדליה משה האזין לדבריו בקשב, ולבסוף נענה ואמר בענוותנותו: "יכול אני לברך אותו שיזכה לדורות ישרים, אך איני יכול להבטיח"...

מבוכה כבדה השתררה בחדר... השאלות הקשות ריחפו בחלל כמו מאליהן.

וכי כיצד ניתן להשיב את פניו של חיים עם ברכה רגילה, שאין עמה הבטחה, או אפילו משהו דומה להבטחה. הוא הרי עשה את המאמץ הגדול כדי לזכות להבטחתו של הרבי ר' שלומק'ה זי"ע, נסע מאמריקה לארץ ישראל ואף תרם סכום כסף עצום לשם כך, מה נגיד לו עכשיו?!

בלית ברירה השפיל רבי אפרים זלמן את ראשו ולחש בסילודין באוזני הרבי ר' גדליה משה: "רבי, עלול להגרם כאן חילול ה' חלילה, הרבי זכרונו לברכה הבטיח לו שאם יבנה מקווה הוא ייושע, המקווה כבר עומדת והוא עוד לא נושע"... הרבי ר' גדליה משה עצם את עיניו ונענה בטון נחרץ: "אם אבא הבטיח הוא יקיים, צריך רק להזכיר לו! צריך ללכת לקברו ולהזכיר את הבטחתו".

תיכף באמרו זאת קם הרבי ר' גדליה משה מכיסאו ופנה לצאת מהבית, כשר' אפרים זלמן צועד בעקבותיו. כעבור שעה קלה הם הגיעו לצינונו של הרבי ר' שלמה מזוועהיל זי"ע במרומי הר הזיתים, היה זה הרבי ר' גדליה משה זי"ע שניגש בכבודו ובעצמו אל המצבה הטרייה, שלא מכבר הועמדה, והזכיר בחיל וברעדה לאביו הקדוש זי"ע את הבטחתו.

רקיע זרוע כוכבים התכה מעל אלפי המצבות הלבנבנות, הרבי ר' גדליה משה ומלווהו ירדו במורד ההר ושבו לביתם. ועוד באותה השנה אירע הנס הגדול... אחרי שנות ציפיה ממושכות, אינספור מאמצים וניסיונות, הוצף ביתם של חיים וזוגתו באור ובאושר גדול, בן זכר נולד להם למזל טוב. ההבטחה התקיימה.

מרן הגאון רבי משה פיינשטיין זצ"ל סיים את הסיפור באוזני מקורבו, והפטיר: "כעת אתה מבין מדוע טרחתי לבוא ולהשתתף בשולחנו של הרבי מזוועהיל? לבן ונכד של כאלו אנשים רוצה אני ללכת".

מיהו האדם השמח ביותר בעולם?

הרב נח גוטמן שליט"א

תארו לעצמכם, בן אדם שכל בוקר קם ופוצח בשירה ארוכה. לא יום ולא יומיים, אלא כל ימי חייו. וכמה זמן הוא שר? דקה? חצי דקה? לא ולא.... הוא שר עשר דקות! מה היינו אומרים עליו? מן הסתם הוא האדם המאושר ביותר בעולם, לפתוח כל בוקר בשירה שכזו? הפלא ופלא.

הנה, בכל בוקר ובוקר, אנחנו הולכים לבית הכנסת, ואומרים את "פסוקי דזמרא". התרגום המילולי של פסוקי דזמרא הוא - "פסוקים של שירה". אנחנו שרים בכל בוקר שירה ארוכה, של עשר דקות - רבע שעה.

אמנם, אנחנו רחוקים מההרגשה הזו, בגלל ירידת הדורות, אבל אם היינו חיים כמו יהודים אמיתיים, היינו מרגישים שכל בוקר אנחנו שרים.

הנקודה הזאת מלמדת אותנו איך צריך יהודי לחיות את חייו, מה היא צורתו הראויה של היהודי. היהודי הוא האדם השמח. לא שמחה של הוללות, לא שמחה ריקנית וחיצונית, אלא שמחה אמיתית, שנובעת מקדושה וקרבת אלוקים.

אני מבקש ממך תעזור לי...

הגאון רבי אהרן יהודה לייב שטיינמן זצוק"ל

מרן בעל 'אילת השחר', מאד החשיב את המבחנים לילדים הרכים, בטענה שזה עושה עליהם רושם לשנים ארוכות. רואים יהודי זקן, שמתעניין במה שהם למדו. בוקר אחד, כל הכיתה שלי עלו האוטובוס ונוסעים לבני ברק לחזון איש 5. ההתרגשות גדולה ועצומה, המבחן קל ומלא באהבת ה'. הילדים עונים בביטחון והרב מרעיף שבחים ללא גבול.

כשיצאנו, ילד חמוד בוכה אני רוצה להיות כמו הרב שטיינמן, ילד אחר עונה לו, בשביל זה צריך ללמוד 'מלגתלפים' תורה. שני 'תלפים' תורה, ניגבתי דמעות מהטוהר שלומדי התורה הזכים והטהורים ונפרדנו מהילדים. הילדים עלו על האוטובוס עם מלמד אחר ואני שגר בבני ברק מתחיל ללכת לכיוון הבית. צעדת מספר פסיעות ויהודי רץ אחרי.

- "סליחה, אתה המלמד של הכיתה?"
- "כן".

- "הרב שטיינמן מחפש אותך"

נבהלתי, רצתי במדרגות אל הקודש, חשתי מאד אולי הוא לא מרוצה מהלימוד. מהרב מאד שמח איתי, הרגיע, אתה מלמד אותם מאד יפה. כשנרגעתי התנהלה השיחה בינינו כך: שואל הרב, (במכתב עכשיו הרב זה הרב שטיינמן והרב'ה זה המלמד). שאל הרב: "עכשיו מי חוזר עם הילדים הביתה?" "המלמד: "מלמד אחר".

הרב: "האשה שלך יודעת שאתה כאן?" המלמד: "בוודאי".

הרב: "זאת אומרת שהיא ממתינה לך, ואתה מתעכב בגללי" המלמד: "חס ושלום, זו זכות בשבילי".
הרב: "יש כאן טלפון תקשר אליה שאתה קצת מאחר". המלמד: "בדרך כלל אני מאד מאחר בגלל הדרכים, מחוץ לעיר, אז בין כה וכה היא יודעת שאני מאחר".

אומר לי הרב: "אבל היום היא יודעת שתקדים, אתה בבני ברק, ואסור לגרום לה דאגה ולו שניה אחת לא".

המלמד: "אני מתקשר".

אומר לי הרב: "בחנתי שני ילדים בכיתה, אחד שאלתי כך ואת השני כך. אתה זוכר?"

המלמד: "אני זוכר, מה לא ענו נכון?" הרב: "חס ושלום, ענו מצוין, הבנת מהילדים הללו".

"לא לא, לא מבין" אומר המלמד. הרב: יצא מהחדר, חזר עם שלוש מאות שקלים, הגיש לי "תעשה להם מבצע שיזכו בנעליים. אל תחשוב שיש לי רוח הקודש, רק בדרך כלל הילדים מגיעים למבחן בבגדי שבת, והם באו בנעליים קרועות".

המלמד: עיני דמעו, "רבינו היכן רוכשים כזו מידה של נושא בעול עם השני?"

הרב: "הרי משלמים לך שתשים לב לילדים, ראית נהג במטוס שנדלקת לו נורה אדומה והוא לא מרגיש?"

המלמד: ביקשתי ברכה להצלחה. אומר לי הרב יש לי עוד בקשה אחת.

הרב שטיינמן מוריד את הראש ומתייפח בבכי, שנים שלושה רגעים לאחר מכן הרים ואמר לי: "תראה, אני כבר זקן מאד, איני יודע איך ידונו אותי למעלה ואני בפחד גדול. אין בי מצוות, אני מבקש ממך תעזור

זכיתי להיות פעם במחיצתו של אחד מחכמי ישראל, תוך כדי השהיה שם, שמת לי לפתע לב לנקודה מעניינת, האוירה סביב אותו אדם גדול, הייתה אוירה שמחה ועליזה מאין כמוה. פניו המאירים הפיקו אור יקר של שמחה עילאית פיו מפיק המרגליות הנפיק בכל רגע ורגע משפט עמוק ושנון ששימח את לב הציבור, ועיניו הפקחיות הבריקו בברק חריף. פניתי ליהודי תלמיד חכם שניצב שם בחדר, והסבתי את תשומת ליבו לנקודה המעניינת. תשובתו של אותו למיד חכם הייתה כל כך קולעת, שראויה היא להיחרת על לוח לבנו. "תדע לך" שח בלחש "שככה נראים כל עובדי השם האמיתיים, כך נראו כל חכמי ישראל בדורות הקודמים כולם היו אנשים שמחים ומאושרים".

הבוטח בה', חסד יסובבנהו

הרב יגאל כהן שליט"א

יבוא בן אדם, יגיד לי: הרב, אני לא צדיק, איך אני אזרוק על הקב"ה את כל מה שאני צריך?!

יש לי מלא עבירות, אני לא בסדר, יש דברים שעשיתי בחיים שלי, שאני לא בסדר, איך אני יכול להשליך על הקב"ה את כל מה שאני צריך? התשובה היא פשוטה, אחים יקרים שלי, "רבים מכאובים לרשע והבוטח בהשם חסד יסובבנו" רבים מכאובים לרשע, אומר ילקוט שמעוני: אפילו בן אדם רשע, אם הוא בוטח בהשם - חסד יסובב אותו כל החיים. אם הוא משליך את זה על הקב"ה, אומר: ריבוננו של עולם, אני בטוח שאתה תיתן לי את זה, למה אני בטוח שתיתן לי את זה?

לא בגלל שמגיע לי, כי אתה רחמן; כי אתה טוב כי אתה אוהב לתת לאחרים, לבנים שלך שסומכים עליך, אם אני עכשיו סומך על הקב"ה ברמה כזאת שאני סומך על בורא עולם שיתן לך את מה שאתה רוצה. את האישה שלך; את הגבר שאת רוצה.

אם את סומכת על בורא עולם במאת האחוזים שיתן לך את מה שאת צריכה, הקב"ה חייב לתת לך, "והוא יכלכלך". "רבים מכאובים לרשע", אפילו בן אדם רשע, אם הוא בוטח בה' - "חסד יסובבנו".

כלומר, זה לא קשור למעשים שלכם, אחים יקרים שלי, לא קשור אם אתה צדיק, אם אתה, חס ושלום, רשע, יש לך מצוות ומעשים טובים, אין לך מצוות ומעשים טובים, כל בן אדם בעולם באשר הוא, אם הוא בוטח בהשם - "חסד יסובבנו". הקב"ה, ישתבח שמו לעד, הוא זורק אותך לעולם אחר - לעולם של רחמים! "והוא יכלכלך".

"רבים מכאובים לרשע" אפילו בן אדם רשע, אם הוא בוטח בה' - "חסד יסובבנו". כלומר, זה לא קשור למעשים שלכם, אחים יקרים שלי, לא קשור אם אתה צדיק, אם אתה, חס ושלום, רשע, יש לך מצוות ומעשים טובים, אין לך מצוות ומעשים טובים. כל בן אדם בעולם באשר הוא, אם הוא בוטח בהשם - "חסד יסובבנו".

הקב"ה, ישתבח שמו לעד. הוא זורק אותך לעולם אחר - לעולם של רחמים!

להצטרפות לתפוצת

'האמונה במייל'

נא לשלוח מייל ל:

Shuly3910@gmail.com

לי. המלמד: הייתי בשוק, בהלם מוחלט, "רבינו כל האילת השחר, כל הזיכוי הרבים והנהגת הדור".

הרב: "תעשה לי טובה אישית, על חשבון הזמן שלך, ואני כל חודש אשלם לך כל סכום שתבקש ובתנאי שאני עדיין כאן", והצביע על העולם הזה. "שמתי לב, שיש לך בכיתה ילד שלחוץ ומגמגם, אני מתחנן בפניך, שלא תבחן אותו ברבים, אלא או בכתב או באופן פרטי, לא לפני כולם. ומאחר וזה על חשבון הזמן הפרטי שלך, אני מעוניין לשלם לך מכיסי הפרטי". המלמד: פרצתי בבכי, ואמרתי "גרוש לא אקה, איך לא שמתי לב?"

אמר לי הרב: "ילד שלא טוב לו והוא מתבייש זה נפשות ממש",

וסיים "ילד שמרגיש שיתחשבו איתו, וחושבים עליו הוא יגדל אחד שידע להתחשב גם באחרים, הוא יהיה 'מענטש' בחיים, ובלי 'מענטש' אי אפשר לשמוח, אי אפשר לצמוח". הרב ברך אותי ונפרדנו.

לחיות את האמונה

הרב יאיר ארלנגר שליט"א

אינסטלאטור, זה שמו של בעל המקצוע, שכל כך נדרש לפעמים בבית.

ברגע של צרה וצוקה לא עליכם, כשנוזלים מצחינים מאיימים לפתע להציף את רצפת הסלון, או צינור סורר מסרב משום מה לשוב למקומו ומתיז מים חיים לכל עבר. באותו רגע, חרום, אי שם בשעת ליל מאוחרת, או עם דמדומי שבת המלכה, אז לא עלינו ולא עליכם, (נדרשת היצירתיות) ופנקס הטלפון, שנמצא בדרך כלל בין העטים במגירת המטבח, "פרש לו לנופש" והלחץ מאיים למוטט את שארית השפיות.

ובסופו של תהליך, נשלף מאי שם מספר הסלולארי של ידידינו השרברב, אשר נסע לשבת לחופש קבוצתי, או יצא הערב לחתונה באזור המרכז... והצינור האומלל מעמיד את מידת הסבלנות שלנו בניסיון ארוך ומייגע, ושאריות הסבלנות מקפצות בעליזות בין נתזי המים.

וכך, ברגע כזה של בלבול מוחין, נמצא סוף סוף הטלפון הגואל, וראובן, או שמעון או לוי, יהיה אשר יהיה שמו של בעל המקצוע החביב, מבטיח לבוא. וכך מצאנו את עצמנו, מודים לו לשרברב, שהצליח לעצור את השיטפון, ויחד עם זאת הוא מתנצל, שאינו מצליח לפתור את הבעיה. ידיו המאומנות פשפשו אנה ואנה, מכשירים מאימים ובעלי צורה מוזרה זמזמו הלוך ושוב בקרב הצינורות, ולא הצליחו לפתור את הבעיה.

"נצטרך לפתוח קו חדש" אמר ידידינו, "או שתנסו לקרוא למישהו אחר, מי יודע אולי הוא יצליח?" קראנו למישהו אחר. הוא הגיע עם ציוד דומה, הצליח בתוך שלוש דקות לפתור את הבעיה ופנה ללכת לדרכו.

ואז, ברגע של קריאת התפעלות, אמר בשפה הכי ברורה ופשוטה. "להתפעל? ממני? האם עשיתי משהו שונה מחברי? אני? לא יודע כלום!, צריך רק סייעתא דשמיא, רק כך ניתן להצליח!"

אנו משננים בכל יום, שאין עוד מלבדו! ואין אדם נוקף אצבע מלמטה אלא אם כן מכריזים עליו, אך מידידינו השרברב קבלנו חיזוק נוסף, בידיעה איך חיים הלכה למעשה.

לעיתים כואב לשמוע שיחות חולין של אנשים, "פלוני עשה עסקה טובה", "אלמוני הצליח להתקבל למשרה", שלא לדבר על שיחות פוליטיות, כאשר אנשים, דנים בכובד ראש (!?) האם שר פלוני או ראש ממשלה אלמוני, טוב ליהודים או רע להם.

מישהו בכלל "הצליח"? מישהו "עשה"? יש מי שיש לו יותר יכולת? או אפשרות? או שמבינים שהכול, בכל פרט ופרט, תלוי רק בסייעתא דשמיא.

כאשר חיים בתובנה בסיסית, כמו ידידי השרברב, מבינים מבוקר עד ליל, שאין שום אפשרות להצליח בתורה, ביראה, בעסק, בשידוך, בנסיעה, או בכל דבר אחר, פוליטי, אישי, מדיני, כלכלי, וציבורי ללא סייעתא דשמיא.

וכאשר חיים בידיעה שאיש אינו יכול לפגוע בי, להזיק לנצל או להעליב, אלא הכול תלוי ברצונו ית', הרי שהחיים הופכים להרבה יותר טובים, הרבה יותר שלווים, ורוחניים(פנימיים). ומכל מלמדי, השכלתי.

להתאמץ מעבר לרגיל

הגאון רבי שרגא שטיינמן שליט"א

המטרה של היוונים הייתה "להשכיחם תורתך". אנחנו צריכים לעשות כעת הפוך.

קשה לדבר בחנוכה על ניצול הזמן, כי הבחורים יוצאים מהישיבה בשבת חנוכה ויום לפני ויום אחרי. מרן רבי גרשון אדלשטיין שליט"א התקין בישיבת פוניבז', שבשבת חנוכה לא נוסעים הביתה. היוונים רצו "להשכיחם תורתך" אז אנחנו צריכים לעשות הפוך: בשבת חנוכה להישאר וללמוד ולתקן את מה שאז התרשלו.

הב"ח (בסוף סימן תר"ע) אומר, שעיקר הגזירה בחנוכה הייתה משום שהכהנים התרשלו בעבודת בית המקדש, ולכן הייתה גזירת היוונים להפסיק את קורבן התמיד. ממילא אומר הב"ח, שלכן התשועה הייתה דווקא על ידי כהנים, שהואיל והם אלו שהתרשלו, הם אלו שהיו צריכים למסור את הנפש עבור העבודה, ואז נהיה התיקון.

אבי צוק"ל דיבר על כך הרבה פעמים שיוצאות שתי נקודות שלומדים מהב"ח: קודם כל רואים שכאשר אחד מתרשל במצווה, אז גוזרים עליו שבאמת לא יוכל לקיים את המצווה. לפי זה יוצא שאדם שנניח איחר לתפילה, אז העונש יהיה שיתעוררו לו קשיים אמיתיים לבוא לתפילה, כעונש על שהתרשל לבוא לתפילה.

דבר נוסף שרואים מהב"ח הוא, שכדי לחזור למצב הקודם צריך מסירות נפש, כמו שנלחמו החשמונאים מעטים נגד רבים, ואף אחד לא הבטיח להם שהם ינצחו. כדי שיוכלו לחזור ולקיים את עבודת בית המקדש, היו צריכים למסור את הנפש על כך, ולהתחיל הכול מחדש, וכך בכל עניין של עבודת ה' שאדם מתרשל בו. וכן החובה עלינו להתחזק במיוחד בחנוכה, להתאמץ בעבודת ה' מעבר לשגרה הרגילה.

הגאון רבי אלעזר מגרמיזא זצוק"ל בעל הרוקח:

"אין זכות כמזכה הרבים" - אפילו אדם פשוט ביותר,

כיוון שהוא מזכה הרבים, מעלתו עצומה בשמים ואין מצווה אדירה יותר מזו.

200 נח בלבד לשבת זכות הרבים נזקפת לזכותך!

בזכותך, יחולקו מאות עלונים בעשרות בתי כנסת

05832-90739 | Shuly3910@gmail.com | חשבון 61135 - בנק דיסקונט - סניף 56